

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε μονάχα σάωσε τὸ φλογισμένο μέτωπό του !
— Στόν ἄλλο τώρα ! ψιθύρισε καὶ μπήκε μέσα στο σπίτι.

XVII Τὸ δέρμα τοῦ λέοντος

Προσμένους καταγής, σάν ἕνας ὄγκος ἀδρανῆς ὁ κόμης Γοδεφρίδος κοιμόταν ἕναν ὕπνο βαρῦ, ὅμοιο μὲ τὸ θάνατο.

Ὁ Διέγος Διάξ τὸν ἐληθσίασε. Ἐνα σκληρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλιά του. Σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ ἐπὶ πολλή ὥρα κοίταξε τὸν ἐχθρὸ του χωρὶς νὰ βγάξη λέξη.

Σιγά-σιγά μιὰ φλόγα ἀνέβαινε στὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια του γέμισαν αἷμα. Ἄεφαφα σὺβήνοντας πρὸς τὸν κόμητα ἀκούμπησε τὸ γόνατό του στὸ λαϊὸ του καὶ τράβηξε τὸ μαχαίρι του:

Μὰ ἀμέσως σχεδὸν τὸ ξανάβαλε στὴ θήκη.
— “Ὅχι ! ὄχι ! ψιθύρισε ὄχι εἶσαι ! Ἄς μὴ χορτάσουμε μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ἐκδίχρησή μας.

Ἀπέσυρε τὸ γόνατό του καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω στὸ στήθος. Ἄεμάσω ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρούμενη.

— “ὦ ! φώναξε. Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει. Ἐδῶ εἶνε !

Καὶ μισανόητος τὸν ἐπενόησε τὸν κόμητος τράβηξε ἀπὸ μέσα μιὰ θήκη ἀπὸ γαλάζιο μεταξωτό. Μέσα σ’ αὐτὴ βρισκότουσαν ἕξη κλειδιά, τὰ κλειδιά τοῦ Ἁγίου Κεντίνου.

Ὁ δὸν Διάξ σηκώθηκε γιὰ ν’ ἀναπνεύσει. Ἡ χαρὰ τὸν ἐπνιγε. Μόλις συνήθε ξανάβαλε τὰ κλειδιά ἐκεῖ πού τὰ βρήκε καὶ τραβώντας στὴ μέση τοῦ δωματίου χτύπησε μὲ τὸ παπούτσι του τρεῖς φορές ἐπάνω στὸ πάτωμα.

Μιὰ καταπακτὴ ἀνοίξε τότε κ’ ἕνας ἄνθρωπος βγήκε ἀπ’ αὐτὴ πύλιν ὅταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Στέφανο τὸ Στραβοχέρη

— “ὦ ! ὦ ! εἶπε αὐτὸς μόλις τὸν εἶδε ἀναισθητὸ τὸν κόμητα, τὸ πιστό μου καθὼς βλέπω ἐνέργειες. Φαντάζομαι, Ἐξοχώτατε, πὸς εἶσατε εὐχαιριστήμενος ἀπὸ μένα.

Ὁ δὸν Διάξ, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσει, τὸν ἐρώτησε :

— Πού εἶνε τὸ μουκαλάκι πού σοῦ ἔδωσα ;
— Νὰ το.

— Δόστο μου. Θὰ μοῦ χρειαστῆ σὲ λίγο.
Ὁ Στραβοχέρης ὁ ἄκουσε κ’ εἶπετα ἠψώνοντας δειλὰ τὸ μέτωπό του σάν ἄνθρωπος πού ἔχει νὰ πῆ καὶ καὶ δὲν τοῖμᾶ νὰ τὸ πῆ, ψιθύρισε.

— Ἀφέντη, τὴν τελευταία φορὰ μοῦ εἶχατε πτεῖ ὅτι γιὰ λίγες μέρες θὰ μὲ χρειαζόσαστε ἀκόμη..

— Στὸ εἶπα αὐτό, εἶνε ἀλήθεια τὸ θυμάμαι...

— Ἀπὸ τότε, ἐπρόσθεσε δειλὰ ὁ Στραβοχέρης, πέρασαν σχεδὸν δύο βδομάδες...

Ὁ δὸν Διάξ τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ ζωηρὴ χειρονομία.

— Ἄκουσε ! τοῦ εἶπε.
— Ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ ρολόι μιὰς μακρινῆς ἐκκλησίας ἐσημίανε.

— Τί ὥρα σημαίνει ; ρώτησε ὁ Ἴσπανός.
— Ἐντεκα.

— Στὶς δύο τὸ πρωὶ θὰ εἶσαι ἐλεύθερος ; στὰς δύο τὸ πρωὶ θὰ σοῦ παραδώσω τὸ χρυσάρι τοῦ Βρινδίνου καὶ τὴ Μαγδαληνῆ.

Ὁ Στέφανος ἔβαλε καὶ τὰ δύο του χέρια στὰ θαμπωμένα μάτια του.
— Σὲ τρεῖς ὥρες ! φώναξε ἐκστατικός. Σὲ τρεῖς ὥρες, θὰ εἶμαι ἐλεύθερος, πλούσιος μὲ τὴν ἀγάπη μου.

Ὁ δὸν Διάξ χαμόγελοσ παράδοξα.
— Ὡστόσο βοήθησέ με τώρα ! τοῦ εἶπε.

Σήκωσαν τὸν Γοδεφρίδο στὰ χέρια τους καὶ κατέβηκαν στὸ ὑπόγειο ἀπὸ τὴν καταπακτὴ, ἡ ὁποία ἔκλεισε πίσω τους.

Στὸ ἀνάκτορο τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἐρμαί, ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα τόσο ζωήσεως κ’ ὁ χορὸς. Ὅσοι δὲν ἐχόρευαν εἶχαν μαζεφτεῖ κοντὰ στὰ παράθυρα κ’ ἐκουβέντιαζαν μ’ εὐθυμία.

Σ’ ἕνα ἀπὸ τοὺς ὀμίλους αὐτοῦς, ἕνας εὐγενῆς διέκοψε ἔξαφνα τὴν κουβέντα καὶ εἶπε :

— Γιὰ δέστε τὸν κόμητα τῆς Θούνης, εὐγενέστατοι... Τὸ πᾶγμα ἀξίζει τὸν κόπο...

Καὶ εἶδε τὸν ὑποκόμητα Φλορεστάν ντὲ Μορλάξ, πού γλωμῶς καὶ βαρὺς δὲν μπορούσε νὰ περατήση καὶ στηριζόταν σὲ μιὰ πόρκα. Καθὼς ἀνέπνευε τὸν ὕγρα καὶ θερμὸ ἀέρα τῆς αἰθούσῃς πού ἦταν ἀνακατεμένος μὲ τίς μυρωδιές τῶν λουλουδιῶν καὶ τ’ ἀρώματα τῶν κηριῶν, εἶχε αἰσθανθῆ τὸ αἷμα του νὰ παγάνη.

Μόλις δέκα λεπτὰ εἶχαν περάσει πού βρισκόταν ἐκεῖ καὶ ὅλοι τὸν ἐκοίταζαν μὲ περιέργεια.

— Ἀπὸ πού ἔρχεται ; ψιθύρισε κάποιος. Τί τοῦ συνέβη !
— Στὴν τιμὴ μου ! εἶπε κάποιος ἄλλος ὁ κόμης τῆς Θούνης φαίνεται ἀπόψε σάν ἄνθρωπος πού ἔχει κάνει ἐγκλημα...

— Ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας βέβαια ! ἐπρόσθεσε ὁ λογαγὸς δὸν Ραφαήλ ντὲ Σολέδο, πού ξέρομε γιὰ ποιοὺς λόγους μνησικακοῦσε κατὰ τοῦ κόμητος.

Ὁ δεικτικός ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ δὸν Ραφαήλ, τράβηξε τὴν προσοχὴ ἐνὸς ἠλιωμένου ἐνενοῦς μὲ ἀγαθὴ καὶ αὐστηρὴ συγχρόνως φυσιογνωμία. Εἶταν ὁ δούξ ντ’ Ἀρζός, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀρχόντες τῆς Καστίλιας.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε μιλώντας γιὰ προδοσία, δὸν Ραφαήλ ; ἐρώτησε τὸ λογαγὸ πλυσιάζοντάς τον.

— Νά, λέω γιὰ τὸν κόμητα τῆς Θούνης, εὐγενέστατε.
— Καὶ εἰσαθε βέβαιος γι’ αὐτὸ πού λέτε.

— Μά, κύριε Δούξ, ὅλοι ξέρομε ὅτι ὁ κόμης τῆς Θούνης δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ συνωμοτεῖ κατὰ τῆς Ἰσπανίας.

— Ὁ δὸν Ραφαήλ ἔχει δίκαιο ! ἐπεδοξίμασαν πολλοὶ εὐγενεῖς.
— Τότε, εἶπε ἱερωνικά ὁ δούξ ντ’ Ἀρζός, γιὰτὶ ὁ δὸν Ραφαήλ δὲν ἀναλαμβάνει νὰ συλλάβῃ τὸν κόμητα ; Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὸς τοῦ ἀπαγορεύει τὸ καθήκον του.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ἀξιωματικός, ἀπάντησε ὁ δὸν Ραφαήλ, καὶ ἡ πρωτοβουλία δὲν ἀνήκει σὲ μένα. Ὡστόσο ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου θὰ εἶνε ἐκείνη πού θὰ διαταχθῶ νὰ συλλάβω τὸν κόμητα τῆς Θούνης.

— Λυπούμαι πολὺ, ἀπάντησε ὁ Δούξ γιὰτὶ θάγγιση πολὺ νόστη ἡ ἡμέρα αὐτή. Τί τὰ θέλετε, κύριοι, ἐπρόσθεσε ὁ Δούξ μὲ τόνο ψυχρὸ κοιτάζοντας περιφρονητικὰ τὸν δὸν Ραφαήλ, στὴν πολιτικὴ ὑπόγειον ἐχθροὶ τοὺς ὁποίους ἀναγκάζεσαι νὰ σέβεται κανεὶς, ὅπως ὑπάρχουν καὶ φίλοι οἱ ὁποῖοι σὰς προκαλοῦν τὴν ἀπέχθεια.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ δούξ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸ δὸν Ραφαήλ κ’ ἀπομακρύνθηκε.

Ἐντομεταξὺ ὁ ψεύτικος κόμης τῆς Θούνης εἶχε ἀρχίσει νὰ πέρνη θάρος κ’ εἶχε οἶζε τὰ βλέμματά του στὴ Δολόρα, ἡ ὁποία βολιπόταν μὲ μιὰ σὲ ἕνα πλοῦσιο ἀνδοχῆτο τὸ ἀνακτοροῦ, περικυκλωμένη ἀπὸ τοὺς κομρὸς εὐατοῖδας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ δούξ ντ’ Ἀρζός εἶχε πληρώσει τὴν κόμησσα κ’ εἶχε ἀρχίσει νὰ τῆς μιλήρ μ’ ὀλη τὴν παρομιωδὴ εὐγένεια τῶν Καστιλιανῶν. Σὲ μιὰ στιγμὴ πού οἱ ἄλλοι εὐγενεῖς εἶχαν ἀποκαρυνθῆ κάπως, τῆς εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Κυρία, ἐπιτρέπετε στὸ λατρυντό σας πού σας σέβεται περισσότερο νὰ σας δώση μιὰ συμβουλή.

Ἡ Δολόρα, σὰ νὰ κατάλαβε, τοῦ εἶπε.
— Γιὰ τὸν κόμητα θέλετε νὰ ποῦ μιλήσετε, κύριε Δούξ. Μιλήστε, ἐλεύθερα...

Πέρασε μιὰ ὥρα πού ἦρθε καὶ τὸν πῆρε ἕνας ἀκόλουθός του καὶ δὲν ἐγύρισε ἀκόμη.

Ὁ κόμης ἐγύρισε, ἀπάντησε ὁ Δούξ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πολὺ διαφορετικός.

Καὶ τὸν βασανίζει ἀπόψε... Πάρτε τὸν ἀπὸ δῶ, κυρία κόμησσα, γιὰτὶ ἡ παραγμένη φυσιογνωμία του προκαλεῖ τὰ κικαβουλα σχόλια τῶν προσκεκλημένων.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ δούξ ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ Φλορεστάν. Ἡ Δολόρα παρακολούθησε τὸ βλέμμα του.

— Μά, κύριε Δούξ, τοῦ εἶπε οἱ ἐχθροὶ μας ἀπατῶνται. Ποτὲ ὁ σύζυγός μου, ὅπως βλέπετε καὶ σεις, δὲν ὑπῆρξε πιὸ γαλήνιος καὶ πιὸ φαεινός ἀπὸ ἀπόψε.

Ὁ δούξ κοιτάζοντας τὸν Φλορεστάν τὸ εἶχε χάσει. Εἶχε μεταμορφωθῆ ἐντελῶς. Ἡ ἀνσυχία εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, στὸ ὁποῖο ἀπλανότανε τώρα μιὰ ἐξαιρετικὴ ζωηρότης. Νόμισες πὸς κάποια μάγισσα τὸν εἶχε μεταωμορφώσει ἀγγιζόντάς τον, μὲ τὸ ραβδί τῆς. Ἡ μάγισσα αὐτὴ εἶταν τὸ χαμόγελο τῆς Δολόρας πού τὸ ἐξοῖξε, βλέποντάς τον.

Ὡστόσο κάποια νεοκίχτης στὶς κινήσεις του δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ μάτι τῆς Δολόρας, ἡ ὁποία εἶπε :

— Ἐχετε δίκρο, κύριε Δούξ ; κατὶ τοῦ συμβαίνει. Εἶνε διαφορετικὸς ἀπόψε...

— Θεορρημένη κ’ ἀνήτυχὴ ἡ Δολόρα ἐκοίταξε τὸ σύζυγό τῆς.
— Τί ἔχει ; ψιθύρισε. Τί τοῦ συνέβη ;

Ἡ ἀνυπομονησία τὴν ἐπλημμύριζε καὶ μ’ ἕνα βλέμμα τὸν προσκάλεσε κοντὰ τῆς. Ὁ Φλορεστάν ἔκανε πὸς δὲν τὸ κατάλαβε αὐτὸ τὸ βλέμμα τότε ἡ Δολόρα σηκώθηκε καὶ παρακάλεσε τὸν δούκα ντ’ Ἀρζός νὰ τῆς ὀδηγήσῃ κοντὰ τὸ σύζυγό τῆς.

Ὁ Φλορεστάν, καθὼς τοὺς εἶδε νὰ πλησιάζουν, ἀνατρίχιαζε ὀλόκληρο. Ὡστόσο συγκρατήθηκε καὶ τοὺς ἐληθσίασε.
(Ἀκολουθεῖ)

“Ὁ Δούξ ντ’ Ἀρζός ἐληθσίασε τὴν κόμησσα...”